

„Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”

Deci, aici este posibilă o amăgire. Altfel nu s-ar spune: Nu vă amăgiți! Este într-adevăr așa, că pe nicio altă temă nu se face atâta batjocură, ca pe cea a Numelui lui Dumnezeu. Și Dumnezeu tace la aceasta. De aici se poate concluziona: Dumnezeu Se lasă batjocorit și așa ar putea să pară uneori. Dar *pare* numai. Să nu se lase nimeni în voia acestei erori! Adevărul este că Dumnezeu *nu* Se lasă batjocorit. Așa spune Cuvântul Său divin.

O altă întrebare este: nu așteaptă Dumnezeu adesea mult, până îi răspunde unui batjocoritor sau până îl trage la răspundere pentru batjocura sa? La această întrebare trebuie neapărat răspuns afirmativ. Dumnezeu este foarte răbdător, de multe ori așa de îndelung-răbdător, încât noi nu putem să înțelegem aceasta. Deja Moise, omul Legii, scrie despre Dumnezeul îndelung-răbdător, milos și îndurător [Exodul 34.6]. Și, într-adevăr, el ne împărtășește că Dumnezeu Însuși S-a numit așa, puțin după ce Israel comisese păcatul grav al întocmirii vițelului de aur. „Și DOMNUL a trecut pe dinaintea feței lui”, se poate citi în Exodul 34; „și a strigat: DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu, binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr, păstrând îndurare pentru mii, iertând nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul.” Deci, deja în vremea autorității Legii, esența lui Dumnezeu era: milă, îndurare și bunătate. Tocmai aceasta dovedește și îndelunga Sa răbdare cu poporul îndărătnic al iudeilor. Cu cât mai mult trebuie să se manifeste aceste trăsături fundamentale astăzi, în vremea autorității harului! Firește că după cuvintele harului urmează un foarte serios „dar”: „dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. Ar putea să fie și altfel? Poate Dumnezeul de trei ori sfânt să treacă, pur și simplu, păcatul cu vederea? El poate să aștepte mult, să aștepte cu îngăduință și răbdare; dar nici în aceasta să nu se înșele nimeni: El nu poate în niciun caz să-l socotească pe cel vinovat drept nevinovat. Desigur, El poate să ierte. El iartă nedreptatea, răzvrătirea și păcatul. El iartă și cuvintele batjocoritoare, chiar și cele defăimătoare față de El și de Fiul Său, Isus Hristos. (Compară cu Matei 12.31,32.) Dar nici una, nici alta nu le trece așa, pur și simplu, cu vederea. El tace mult timp și este plin de bunătate. El este oricând pregătit să *ier*te de dragul jertfei Preaiubitului Său Fiu. Dar să nu ne înșelăm: El nu-l lasă pe om să-L batjocorească. Chiar dacă uneori pare așa, batjocoritorul își va afla cândva pedeapsa, dacă nu acum, atunci în eternitate. Și aceasta din urmă este cea mai gravă. Oricine să se lase avertizat.

Dar Dumnezeu nu este întotdeauna îndelung-răbdător față de batjocoritor. S-a întâmplat de mai multe ori că pedeapsa Lui a urmat imediat după blasfemie. Într-adevăr, oamenii pot să vorbească atunci despre întâmplare și precis există întâmplări ciudate. Dar în multe cazuri, intervenția divină este așa de evidentă, încât vorba despre întâmplare este mai mult decât nebunească. În asemenea cazuri ar fi mai bine să admitem: Aici a vorbit Dumnezeu! Și să tragem din aceasta singura concluzie corectă.

Următoarea întâmplare împărtășită mi se pare că face parte dintre cazurile în care limbajul lui Dumnezeu este limpede de auzit. Fie ca acesta să slujească drept avertisment tuturor! Ea s-a petrecut acum câțiva ani într-un orașel de munte din Turingia minunată și la vremea ei se putea citi în „Bayrischen Sonntagsblatt”.

În apropierea orașelului de munte, Großbreitenbach, care este cunoscut nu numai prin poziția sa înaltă, ci și, chiar și în urmă cu câțiva ani, prin atitudinea de stânga, nelegiuită, a numeroșilor săi muncitori și trecea în lung și-n lat drept cetățuia oricărui „progres”, a fost anunțat un foc de tabără la serbarea solstițiului. Deja cu multe zile înainte a fost adunată la un loc o stivă uriașă de lemne, a cărei lumină a focului trebuia să întărească de jur-împrejur prestigiul și faima nelegiuitorilor, până la Gehren, Ilmenau, Arnstadt și până dincolo de drumul de graniță.

În seara de Sânziene, 1931, bărbați și femei, cete de copii și adolescenți, băieți și fete, ducând cu ei stegulețe roșii în loc de drapele, au populat drumul spre locul focului, ca să vadă spectacolul. Autocamioane încărcate cu bărbați tineri țâșneau cu multă gălăgie și strigăte printre grupele de pietoni.

După ce soarele apusese în spatele celor mai îndepărtate creste de pădure, a început focul solstițiului. Râzând și urlând, publicul îi aplauda pe conducători și vorbitori la toate cuvântările ațățătoare, care târau în murdărie tot ce este bun și nobil. Lumina roșie a focului, care ardea cu vâlvătaie spre cerul întunecat al nopții, pâlpâia neliniștită peste fețe. Ca ultimul număr al programului planificat, doi tineri aduceau o cruce cioplită, nefinisată, de care, în locul Mântuitorului era pironit un țăruș pentru fixarea cortului. Eroii principali au ovaționat când crucea fusese aruncată în foc, însoțită de versuri insultătoare la adresa lui Dumnezeu. În schimb, câte un spectator curios se întorcea dezgustat spre casă. Acum s-a întâmplat ceva ciudat: crucea nu voia să ardă. Printre înjurături, cei mai furioși vorbitori au tăiat crucea în foc, cu sapa și toporul. Dar tot efortul a fost zadarnic, crucea nu se lăsa despicată. Ea se menținea intactă în flăcările care ardeau cu vâlvătaie.

Dintr-odată, organizatorilor li s-a părut că totul nu mai are niciun haz. Printre înjurături și blesteme s-au retras în orașel, la cârciumă. Tot mai gol și mai gol s-a făcut în jurul focului, care, prăbușit în sine, odată cu trecerea orelor grăbite a devenit un jăratoc mocnit.

Scurta noapte de vară s-a scurs. Salutată de cântecul plăcut al păsărilor, răsărea o nouă zi. În strălucirea aurorei stăteau pădurile verzi, câmpurile pline de prospețime, înălțimile și munții translucizi. Frumoasă și nouă era dimineața senină. Ea nu știa nimic despre oroarea nopții. Acolo unde s-a petrecut aceasta zace o grămadă de cenușă pe cale să se stingă, trimițând spre cer un firicel de fum. La mijloc era crucea mult blasfemiată, neagră, pârlită de foc, dar totuși nevătămată – numai țărușul dispăruse.

Dimineața foarte devreme, un camion, înțesat cu oameni, care în seara trecută îi depășiseră pe camarazii lor în blasfemie și păcat, gonea în jos, pe drumul povârnit abrupt, spre șaua lungă a muntelui. În timpul nopții mai băuseră alcool după pofta inimii și acum călătoreau spre casă. O parte dintre ocupanți era obosită și somnoroasă, cealaltă parte încerca să simuleze ultima veselie cu cântece răgușite. Atunci, când camionul, la traversarea unui sat a trecut pe lângă un loc primejdios cunoscut, șoferul, care precis nu mai era stăpân pe prezența de spirit, a luat curba prea strâns, a trecut cu viteză peste scara exterioară de piatră a unei case, s-a răsturnat și i-a aruncat în aer pe ocupanții care strigau tare. Accidenții au fost adunați cu mădulele zdrobite și cu contuzii. Șoferul și ajutorul de șofer au fost primii scoși morți dintre dărâmături. Erau cei doi care loviseră în cruce cu sapa și toporul. Ceilalți au fost duși pe jumătate muribunzi în spitalele din orașele apropiate. „Nu vă amăgiți, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”

Titlul original: „Irret euch nicht, Gott lässt sich nicht spotten!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 129-134.